

тания на хоризонта. Нѣжна и свѣтла като коприна бѣше тая синина. Дѣдо Недко се спираше и продължително, съ замръжени отъ наслада очи, гледаше нагорѣ. Колко синьо и хубаво е небето! Пролѣтѣта даваше и на него една малка радостъ. Такава чудна боя той не бѣше слагалъ и на най-хубавата си икона!

Наблизо имаше незасѣти градини. Дѣдо Недко се отби и надникна въ тѣхъ. Фигуритѣ на лѣхитѣ не се познаваха, заличени отъ зимата. Земята бѣше гола, още безплодна и мъртва, покрита само съ изгнили стѣбла и шума. Но всички овошки бѣха цѣфнали. Цѣли въ бѣло като невѣсти бѣха сливитѣ, въ нѣжно-розово — прасковитѣ и зарзалитѣ. Върбитѣ весело се зеленѣеха и тънkitѣ имъ вѣйки падаха надолу като разплетени коси. Едно старо изкорубено дърво стърчеше между тѣхъ. И то, както всички, подлагаше клонетѣ си на топлото слънце, но клонетѣ му бѣха сухи и черни като вжгленъ. Дѣдо Недко погледна тоя мъртвецъ и тѣжно поклати глава. „Млъзга не тече подъ кората му“, помисли си той, „и млади филизи никога не ще покаратъ отъ него“.

Той продължи разходката си по-нататкъ. Нито единъ познатъ не се мърна насрѣща му. Люляково сѣкашъ бѣше останало безъ хора. Тукъ-тамъ се виждаха само нѣкои жени. Тѣ перѣха край кладенцитѣ или пѣкъ мажеха избѣленитѣ отъ студоветѣ плетища. Щомъ забѣлжеха дѣда Недка, тѣ прѣкъсваха работата си и съ нѣкакво особено любопитство се заглеждаха слѣдъ него. И ако той не бѣше толкова замисленъ и се обърнѣше, щѣше да види, че тѣ бѣха се събрали вече на купъ и, застанали една срѣщу друга, съ запретнати рѣцѣ на кръстъ, приказваха, смѣеха се и още го слѣдѣха съ очи. Много главоболия бѣше докарала неговата картина и не едно сѣмейно спокойствие бѣше смутено тая зима отъ грѣшната ѣ съблазнь. Всичко бѣше се минало и женитѣ повече не мразѣха дѣда Недка. И вмѣсто да го